

DE GESCHIEDENIS VAN MING WEI

zoo plotseling gekomen, zoo onverwacht schijnt mij dit leed, dat ik mijn tranen niet kan bedwingen. Na dezen nacht zullen wij elkaar nooit weer terug zien, en ik weet, dat, zoo lang ge leeft, gij mij nooit zult kunnen vergeten. Maar ik weet ook, dat ge een groot geleerde zult worden, dat groote eer en rijkdom u ten deel zullen vallen en dat een schoone en liefhebbende vrouw u zal troosten over mijn verlies. — En laten wij nu alle smart trachten te vergeten en dezen laatsten avond zooveel mogelijk genieten, zoodat uw herinnering vreugdevol zal zijn, mijn lach in uw hart zal leven en mijn tranen zullen worden vergeten.”

Zij droogde haar oogen, bracht wijn en muziek en de zoetklinkende luit met zeven zijden snaren en wilde niet, dat Ming Wei ook maar een oogenblik over de naderende scheiding sprak. En zij zong de oude liederen voor hem over de rust van de meeren in den zomer, die niets anders weerspiegelden dan het heldere blauw van den hemel, voordat de wolken van smart en vermoeidheid hun kleine wereld verduisteren. Weldra vergaten zij hun leed in muziek en wijn, en die laatste uren schenen Ming Wei heerlijker dan zelfs die eerste avond van hun geluk. Maar toen de morgen in goudgloren aanbrak, keerde de smart weer, en zij weenden samen. Weder geleidde Sië haar geliefde tot aan de trappen van het terras en zij kustte hem voor het laatst en drukte hem een afscheidsgeschenk in de hand — een kleine penseelstandaard van gesneden agaat van een zeldzame schoonheid; een geschenk de tafel van een groot dichter waardig. En zoo scheidden zij voor eeuwig en vergoten bittere tranen.

VI

En toch kon Ming Wei niet beseffen, dat dit een afscheid voor eeuwig was geweest. „Neen”, dacht hij, „morgen zal ik haar weer bezoeken, want zonder haar kan ik niet leven, en ik weet zeker dat zij niet zal weigeren mij te ontvangen.” — Vervuld van deze gedachten kwam hij aan bij het huis van Tchang, en daar vond hij zijn vader en zijn meester die op het terras van het huis op hem stonden te wachten. Voor hij een woord kon zeggen, zeide Pelou tot hem: „Zoon, waar hebt ge uwe nachten doorgebracht?”

Hij begreep dat zijn leugen ontdekt was. Hij durfde niet te antwoorden en bleef, geheel ontdaan, zwijgend in gebogen houding voor zijn vader staan. Toen beval Pelou hem, onder het toedienen van een harden slag met zijn bamboestaf, zijn geheim te openbaren aan hem en aan zijn meester Tchang.

En eindelijk dan, gedeeltelijk uit vrees voor zijn vader, gedeeltelijk uit vrees voor de wet die zegt: de zoon die weigert zijn vader te gehoorzamen zal gestraft worden met